

[Juul-Madsen.]

medlemmer, at de inden tredje behandling studerer de skrivelser, der er optrykt som bilag til betænkningen, herunder udtalelser fra Danske Bankers Fællesrepræsentation og Danmarks Sparekasseforening. Jeg skal tillade mig at komme med et beskedent lille citat fra den skrivelse, der kommer fra Danske Bankers Fællesrepræsentation og Danmarks Sparekasseforening, idet jeg citerer fra bilag I til betænkningen:

„Som motivering for forslaget om at foretage statslige lønoverførsler via postgiro har været anført, at regeringen ikke ser grund til, at det offentlige betaler private pengeinstitutter for denne service. Organisationerne skal i denne anledning gøre opmærksom på, at pengeinstitutterne har ydet denne service uden vederlagsberegning.“

Det vil altså sige, at vi går fra en ordning, der fungerer fortræffeligt, og som er gratis, og til en ordning, der koster penge, en ordning, som tillige vil indebære en latent fristelse for staten til udvidelse af, skal vi sige den kundekreds, jeg før har omtalt. Socialistisk folkeparti har jo allerede stillet forslag herom. Derudover vil der vel også være en latent fristelse til en udvidelse af de tilbudte låneordninger og til, at disse ordninger yderligere bliver udbygget og omfatter endnu flere forhold, end tilfældet er efter det foreliggende lovforslag. Det er vel allerede et spørgsmål, om ikke det, man nu gennemfører, vil medføre øgede investeringer i uddannelse, teknik og lokaler, specialuddannet personale m. v. Så kan man jo spørge: har vi råd til det midt i en sparetid? Det mener jeg ikke, vi har, men for nu ikke at gentage mig selv, vil jeg gerne citere en tidligere politiker der stadig er aktiv i socialdemokratisk politik, formanden for Arbejdernes Landsbank, hr. Hans Rasmussen, der i bladet Kooperationen, nr. 3 fra dette år bl. a. skriver:

„Under en periode, hvor regeringen står over for omfattende spareforanstaltninger, vil der ikke være megen mening i, at man sigter på en udvidelse af administrationsapparatet uden noget egentligt produktivt formål, for der er sikkert ingen, der kan forestille sig, at en udvidelse af postgirokontoret vil forøge de samlede pengemidler i landet.“

Nej, det vil det næppe. Derimod kan man, som også forudset af de bankinstitutter, der er forespurgt, forvente vanskeligheder i forbindelse med, at der nu sker store overførsler fra banker og sparekasser til postgiroen, og vanskeligheder i forbindelse med det kreditloft, som er pålagt de nuværende pengeinstitutter, samt vanskeligheder i forbindelse med en politik, hvor man hele tiden har pålagt banker og sparekasser, at kreditudvidelser først og fremmest skulle komme erhvervslivet til gode. Nu samler man pengene, tager dem fra banker og sparekasser og sætter dem over i en statslig postgirohistorie, som først og fremmest vil stille store beløb til rådighed for og skabe øgede lånemuligheder til gavn for det private forbrug, men samtidig til skade for de investeringer, der skal finde sted gennem banker og sparekasser.

Vi har, mener jeg, ikke under udvalgsarbejdet fået nogen fornuftig og reel begrundelse for at gennemføre dette forslag. Det er efter min opfattelse rent politisk begrundet, at man gennemfører det, og det konservative folkeparti kan, som vi har skrevet i betænkningen, ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

Lennart Larson: Det fremgik af den socialdemokratiske ordførers indlæg, at denne sag vel egentlig ikke havde hans hjertevarme. Hans indlæg var meget kort og henviste blot til den betænkning, der er afgivet til folketinget efter udvalgsbehandlingen, og det ser heller ikke ud til, at ministeren er synderlig interesseret i det indlæg, man kunne komme med, og som går imod forslaget.

Det er dog egentlig mærkeligt, for det forrige lovforslag, vi behandlede, blev betegnet som en milepæl, og jeg vil også anse dette lovforslag for at være en milepæl, når man ser nærmere efter. Det foreliggende lovforslag går ud på indsættelse af et stk. 2 og 3, i § 2 i postloven, og når man går tilbage i det rent historiske, vil man se, at det ligger sådan — som ministeren nævnte det i sin fremsættelsestale — at sagen skulle være ordnet rent administrativt. Så blev der stillet spørgsmål om sagen i folketinget, og ministeren gik så med til at fremsætte dette lovforslag. Det kaldes her for en rent giro-mæssig foranstaltning, men når man tager udvalgets betænkning, vil man se, at der